

Zaaknummer 2014-W1161 B

30 oktober 2015

De bijzondere kamer van de Klachtencommissie voor seksueel misbruik in de R.-K. Kerk van de Stichting Beheer & Toezicht i.z. Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk in Nederland (rechtsopvolger van de Beoordelings- en Adviescommissie van de kerkelijke rechtspersoon Hulp en Recht), verder ook: de bijzondere kamer, ingesteld op grond van artikel 20 van de Procedure Klachtencommissie Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk (hierna: de Procedure), heeft als volgt beslist inzake het bezwaar van:

[naam],
hierna te noemen: klagster,
juridisch adviseur: mr. N.D. Geraads.

1. De procedure

Op 27 augustus 2015 heeft de Klachtencommissie, hierna: de KLAC, advies uitgebracht inzake de klacht van klagster tegen aangeklaagde [naam]([burgerlijke naam]). De KLAC heeft de overste van de Congregatie Zusters van Barmhartigheid (Maastricht) geadviseerd de klacht, zoals omschreven onder 4.5 sub 1 van haar advies gegrond te verklaren en voor het overige niet gegrond te verklaren.

Mr. N.D. Geraads heeft bij brief van 11 september 2015 (ingekomen op 11 september 2015) namens klagster een bezwaarschrift ingediend tegen het advies van de KLAC van 27 augustus 2015.

Mr. R.P. Baetens heeft bij brief van 16 september 2015 (ingekomen 18 september 2015) namens de congregatie gereageerd op het bezwaarschrift.

Op 25 september 2015 heeft de behandeling van het bezwaar achter gesloten deuren plaatsgevonden, waarbij de bijzondere kamer was samengesteld uit de onder deze beslissing te noemen leden.

2. De inhoud van het bezwaar

In haar advies van 27 augustus 2015 heeft de KLAC het strelen van de buik en de schaamstreek op en onder de kleding, het betasten van de vagina en knijpen in de schaamlippen (sub 1) voldoende aannemelijk geacht. Voor het brengen van vingers en voorwerpen in de vagina (sub 2) acht zij onvoldoende steunbewijs aanwezig.

Klagster stelt zich op het standpunt dat er algemene beginselen van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht zijn genomen. Daartoe is – kort weergegeven – aangevoerd dat de KLAC heeft gehandeld in strijd met het motiveringsbeginsel. Enerzijds heeft de KLAC het onderdeel onder sub 1 voldoende aannemelijk geacht. Daarbij heeft zij – kennelijk – de enkele ontkenning van aangeklaagde terzijde geschoven. Anderzijds heeft zij geoordeeld dat de onder sub 2 gedetailleerd door klagster beschreven handelingen onvoldoende aannemelijk geworden zijn, zonder dat deze gedachtegang of dat dit oordeel en het gemaakte onderscheid uitvoerig is gemotiveerd.

Klaagster wijst hierbij op het feit dat meerdere slachtoffers, zoals de KLAC ook oordeelt, over dergelijke of soortgelijke handelingen hebben geklaagd. Weliswaar zijn die klachten alle onvoldoende aannemelijk geoordeeld, maar dit op zichzelf kan geen reden zijn om te komen tot de conclusie dat dit klachtenonderdeel onvoldoende aannemelijk is geworden. Zou men deze gedachtegang blijven volgen, dan blijven ondanks een keten van zich opstapelende klachten van diverse slachtoffers die klachten ongegrond, wegens het ontbreken van steunbewijs dat betrekking heeft op het seksueel binnendringen van het lichaam. Een dergelijk onbegrijpelijk en onnavolgbaar oordeel van de KLAC dient uitvoerig te worden gemotiveerd. Daarbij moet worden ingegaan op de vraag waarom een consistent, compleet relaas van klaagster waarin zij juist ten aanzien van het seksueel binnendringen feiten en omstandigheden in detail heeft geschetst, voor een gedeelte gegrond en voor een ander gedeelte ongegrond is. Daarbij dient de categorische en structurele ontkenning van aangeklaagde (die alle verwijten van alle slachtoffers over fysieke en geestelijke mishandeling, seksuele intimidatie en seksueel misbruik stelselmatig ontkent), gelet op de diverse gegronde klachten tegen haar inmiddels als kennelijk leugenachtig te worden aangemerkt. Dit gegeven kan niet ongemotiveerd worden gepasseerd. Nu in het advies van de KLAC bij de beoordeling van de door klaagster geuite klachten aan dit feit geen aandacht is besteed, wordt volgens klaagster niet voldaan aan het motiveringsvereiste en dient het onderhavige bezwaarschrift gegrond te worden verklaard.

3. De beoordeling

Ingevolge artikel 20.1 van de Procedure kan tegen een advies van de KLAC door de klaagster schriftelijk bezwaar worden ingediend indien zij van oordeel is dat een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht is genomen.

De bijzondere kamer overweegt dat de toetsing in een bezwaarprocedure beperkt is tot de vraag of een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht is genomen. De bezwaarmogelijkheid tegen een advies is dus niet bedoeld als een mogelijkheid om in bezwaar dezelfde klacht opnieuw te behandelen. Zij kan evenmin leiden tot een integrale herbeoordeling van de door de behandelend kamer gegeven overwegingen met betrekking tot de feiten en omstandigheden die haar tot het oordeel hebben geleid dat al of niet aannemelijk is dat er seksueel misbruik heeft plaatsgevonden. De door de bijzondere kamer te verrichten toetsing kan dan ook slechts marginaal zijn. Het oordeel over de waardering van het aan de behandelend kamer voorgelegde bewijs is evenzeer aan die kamer voorbehouden. De vraag waar het hier derhalve om gaat is of gezegd moet worden dat de behandelend kamer, gelet op het voorhanden zijnde materiaal, in redelijkheid niet tot het door haar uitgebrachte advies heeft kunnen komen.

Hetgeen de behandelend kamer met betrekking tot de waardering van het "bewijs" als steunbewijs (onder punt 4.5. en 4.6. van haar advies) heeft overwogen kan de toetsing van de bijzondere kamer doorstaan. De behandelend kamer heeft haar oordeel toereikend gemotiveerd. Niet gezegd kan worden dat de behandelend kamer, gelet op het voorhanden zijnde materiaal, in redelijkheid niet tot haar in het advies neergelegde oordeel over de waarde van het bewijs heeft kunnen komen. Het is voor de behandelend kamer niet noodzakelijk dat zij in haar advies op al hetgeen is aangevoerd, belastend of ontlastend, ingaat. Er is dan ook geen sprake van een motiveringsgebrek.

De bijzondere kamer komt, gelet op het vorenstaande, tot de slotsom dat geen sprake is van schending van enig beginsel van een behoorlijke klachtenbehandeling.

De bijzondere kamer zal het bezwaar dan ook niet gegrond verklaren.

4. De beslissing

De bijzondere kamer:

- verklaart het bezwaar niet gegrond.

Deze beslissing is gegeven op 30 oktober 2015 door mr. T.F.A.M. Hoogenboom, voorzitter, mevrouw mr. C.C. de Rijke-Maas en mr. P.A.M. Hendriks, leden, bijgestaan door M.H.J. Materman, griffier, en is ondertekend door de voorzitter.

De voorzitter.